

Ա. Ղ. Ա. ՉԱՆՔ

Տուր ինձ՝ անկիւն մը քու հողէն,
 Իմ սրբազան հայրենիք,
 Ուր իմ սիրէն ծրլի ծաղիկ,
 Հայ աղջիկներ զայն փաղեն:

Ու մասնակցիմ կեանքիդ եռուն,
 Գոնէ ծաղկի մը բոյրով,
 Չանէւանամ, հոգիս խրոով,
 Օսարութեան մէջ հեռուն:

ՔԱՌԵԱԿՆԵՐ

Բառ մըն ես դուն այս Մեծ Գիրքին՝ քերելս կէս մը միայն,
 Շեւս մը քերես բառի մ'վերեւ, նըշան մը հարցական,
 Անունն ի՛նչ փոյթ հեղինակին, կամ խկութիւնը անոր,
 Գիտցիր սակայն ք'առանց քեզի քերի է գիրքն անպայման:

Անցնիլ այսպէս կեանքին մէջէն, իբրեւ նամբորդ մը ծառա,
 Սիրքդ, ինչպէս պարապ սափոր հետքդ ճանիլ ամէն տեղ,
 Ու երազել կարօտգին ակն աղբիւրի մը բիւրեղ,
 Լըսել նոյնիսկ ձայնը ջուրին, բայց չըզբսնել զայն բընաւ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

